

Arrest

nr. 177 361 van 5 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (RDC) nationaliteit te zijn, op 4 november 2016 bij faxpost heeft ingediend om de nietigverklaring en bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de met grenscontrole belaste inspecteur van de Federale Politie van 27 oktober 2016 tot teruggedrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2016 om 11u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat MBOUMENE SONKOUÉ, die loco advocaat B. ILUNGA-TSHIBANGU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 oktober 2016 wordt de verzoeker aan de grensdoorlaatpost op de luchthaven te Zaventem staande gehouden, komende uit Kinshasa, Dem. Rep. Congo.

Op 27 oktober 2016 neemt de met grenscontrole belaste inspecteur van de federale politie, Y. E-T., ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot teruggrijping.

Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker op 27 oktober 2016 ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

*“Op 27/10/16 om 07:12 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/VVR, Luchthaven ZAVENTEM,
werd door ondergetekende Y. E-T.*

de heer/mevrouw:

achternaam M. voornaam D.

geboren op 14/10/84 te KINSHASA geslacht (m/v) mane

die de volgende nationaliteit heeft Dem Rep Congo wonende te

afkomstig uit Kinshasa met SN358 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht)

op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE VISUM/VERBLIJFSDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG VISUM / VERBLIJFSDOCUMENT.

Dossiernummer: (...)”

Op 27 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

2. Over de rechtspleging

De rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is van inquisitoriale aard. Naar analogie met de rechtspleging voor de Raad van State dient er bovendien op te worden gewezen dat de rechtsvordering voor de Raad niet is gericht tegen bepaalde personen of overheden die de beslissing namen of wier situatie erdoor wordt bepaald, maar tegen de bestreden rechtshandeling als dusdanig. De Raad duidt dan ook ambtshalve, op zicht van de bestreden beslissing, die overheid aan als verwerende partij die het best geplaats is om de wettigheid van de beslissing te verdedigen. Hij is hiertoe niet gebonden door de verwerende partij(en) zoals aangeduid door de verzoekende partij (R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, nrs. 58-74).

In casu dient te worden vastgesteld dat door de verzoeker aangevochten beslissing is genomen door de met grenscontrole belaste ambtenaar, Y. E-T., inspecteur van de Federale Politie. Hierover bestaat in wezen geen betwisting. De verzoeker duidt in zijn verzoekschrift evenwel de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan als tegenpartij. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie is evenwel niet de overheid die de bestreden beslissing heeft genomen, die hierin inhoudelijk is tussengekomen of die in deze over enige bevoegdheid beschikte om de beslissing te nemen. Uit het administratief dossier kan nergens enige betrokkenheid van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie of één van zijn diensten worden teruggevonden bij de totstandkoming van de thans bestreden beslissing tot teruggrijping. Dienvolgens wordt de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, als verwerende partij aangeduid.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst

dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2, eerste lid, 1° en 2° en 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en van het beginsel van behoorlijk bestuur (*“du principe de bonne administration”*).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Attendu que la partie adverse estime que le requérant n'est pas en possession d'un visa valable ni d'une autorisation de séjour valable, d'une part, et d'autre part, qu'il est en possession d'un permis de séjour contrefait ;

Que le requérant trouve que la partie adverse viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 susmentionnée lorsqu'elle motive sa décision sans tenir compte de tous les éléments contenus dans son dossier administratif ;

Que l'article 3 la loi du 29 juillet 1991 susévoquée indique particulièrement que « La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate » ;

Qu'en déclarant simplement que le requérant n'est pas en possession d'un visa valable ni d'une autorisation de séjour valable et qu'il est en possession d'un permis de séjour contrefait, la partie adverse statue sans tenir compte de nombreux éléments qui figurent dans son dossier (pièces 3-24);

*Attendu que l'article 2, 1° et 2° de la loi 15 décembre 1980 susmentionnée dispose ceci :
Est autorisé à entrer dans le Royaume, l'étranger porteur :*

1° soit des documents requis en vertu d'un traité international, d'une loi ou d'un arrêté royal;

2° soit d'un passeport valable ou d'un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa, valable pour la Belgique, apposé par un représentant diplomatique ou consulaire belge ou par celui d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique » ;

Quant à l'article 3, 3° de la même loi du 15 décembre 1980, il prévoit en substance que « Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants:

[.....]

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions requis par l'article 2»

Que cette disposition doit être lue en combinaison avec l'article 2 de la même loi ;

Que les documents dont parle l'article 2, sont le passeport valable ou un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa et les documents qu'un traité ou une loi peut prévoir ;

Attendu que le requérant est porteur d'un titre de séjour français (voir les pièces 3-4);

Que le requérant a quitté la France le 04/06/2015 avec son titre séjour français et a séjourné dans son pays jusqu'au 27/10/2016, date de son retour qui dépasse l'expiration dudit titre de séjour;

Que le but du voyage du requérant est justement de rejoindre la France pour renouveler ledit titre de séjour ;

Que le requérant entretient des liens familiaux avec sa fille C. K. M. M., née le 18/02/2008 à Amiens (Somme), en séjour légal en France (pièces 5-8) ;

Qu'il dispose en France d'une vie professionnelle (pièces 9-16) ;

Qu'il a suivi des cours de langue française et des formations d'intégration (pièces 17-20) ;

Que le requérant rejoindra après le renouvellement de son titre en France son épouse en Suède avec laquelle ils se sont mariés depuis le 28/08/2015 (pièces 21-24);;"

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

In de mate dat de verzoeker zich beroept op een schending van "het beginsel van behoorlijk bestuur", merkt de Raad op dat het bestuursrecht geen uniek en enig beginsel van behoorlijk bestuur kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoeker laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en uit zijn betoog kan dit evenmin afgeleid worden. De verzoeker kan zich dan ook niet op ontvankelijke wijze beroepen op een schending van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

De in artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden terugdrijvingsmaatregel als volgt is gemotiveerd:

“dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE VISUM/VERBLIJFSDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG VISUM / VERBLIJFSDOCUMENT.

Dossiernummer: (...)”

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Zij is gegrond op de feitelijke vaststelling dat het door de verzoeker gebruikte verblijfsdocument van valsheid wordt beticht en gerechtelijk in beslag is genomen, zodat de verzoeker niet meer over een geldig visum noch over een geldig verblijfsdocument beschikt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geenszins haar juridische grondslag vindt in artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, maar wel in artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift citeert de verzoeker overigens een onbestaande bepaling. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de bestreden beslissing het artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet zou schenden.

Artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet, bepaalt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoeker een vervalst reisdocument gebruikt. Ter ondersteuning van deze vaststelling wordt uitdrukkelijk verwezen naar een dossiernummer. Een afschrift van dit document bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de verzoeker zich aan de grens aanbod met een verlopen Franse verblijfskaart en een Franse document voor de hernieuwing van een verblijftitel, dat vervalsingen bevat door middel van de aanpassing van de datums van aflevering en geldigheid, zulks door middel van schrapping. Tevens blijkt dat de verzoeker de vervalsing ten overstaan van de politiediensten heeft toegegeven, hij verklaarde immers dat hij wegens ziekte voor een lange tijd in de Dem. Rep. Congo is gebleven, dat zijn aanvraag voor een nieuwe verblijfskaart ondertussen was vervallen en dat hij de geldigheidsdatum heeft aangepast omdat de Franse ambassade voor hem niets kon doen.

Ook in onderhavig verzoekschrift wordt niet betwist dat de verzoeker zich heeft aangeboden met een Franse verblijfskaart die niet meer geldig was en met een vervalst document voor de hernieuwing van de verblijfstitel. Bijgevolg kan enkel worden vastgesteld dat de verweerder op goede gronden toepassing heeft gemaakt van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet.

De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij over een geldig document beschikt dat hem toelaat het Rijk te betreden. Hij erkent uitdrukkelijk dat de geldigheidsduur van zijn Franse verblijfskaart was verstreken wanneer hij zich aan de grens aanbod. De verzoeker voegt bij het verzoekschrift voorts nogmaals een kopie van hetzelfde document houdende hernieuwing van de Franse verblijfskaart toe, waarvan de politiediensten reeds hebben vastgesteld en de verzoeker zelf reeds heeft toegegeven dat het om een vervalsing gaat. De handgeschreven brief van de verzoeker zelf waarnaar tevens wordt

verwezen, is geen identiteits- noch reisdocument. Een schending van artikel 2, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet kan op het eerste gezicht dan ook niet worden vastgesteld.

Waar de verzoeker betoogt dat hij een dochter en een professioneel leven heeft in Frankrijk en dat hij na de vernieuwing van zijn Franse verblijfskaart naar Zweden zal gaan om zijn echtgenote te vervoegen, merkt de Raad op dat deze verklaringen geen afbreuk doen aan de gedegen vaststelling dat de verzoeker niet beschikt over de vereiste binnenkomstdocumenten nu hij zich aanbood met een vervalst verblijfsdocument houdende de hernieuwing van de reeds verlopen verblijfskaart.

Bovendien legt de verzoeker de desbetreffende verklaringen en documenten slechts voor het eerst voor in het kader van de onderhavige procedure. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers niet dat de verzoeker deze elementen voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden beslissing, op 27 oktober 2016, aan de diensten van de verweerder heeft kenbaar gemaakt. De verweerder kon en hoefde hierover dan ook niet te motiveren.

Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 ligt *prima facie* niet voor.

Het enige middel is niet ernstig.

3.4. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV, om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de eerste bestreden beslissing over te gaan.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3.5. De vordering dient bijgevolg, in zijn geheel, te worden verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

C. DE GROOTE

